

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3119/2020
31.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „OLIMPIAS KNITTING SERBIA“ А.Д. из Ниша, чији је пуномоћник Срђан Станковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1604/2019 од 17.07.2020. године, на седници одржаној 31.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1604/2019 од 17.07.2020. године.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П1 1878/18 од 01.03.2019. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ../2015 од 12.03.2015. године и обавезао туженог да врати тужиоца на рад и радне задатке на радном месту у складу са школском спремом, искуством и способностима и призна му сва права на раду и на основу рада у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 211.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 1604/2019 од 17.07.2020. године, преиначио је пресуду Основног суда у Нишу П1 1878/18 од 01.03.2019. године, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ../2015 од 12.03.2015. године и обавезе тужени да врати тужиоца на рад и радне задатке, на радно место у складу са школском спремом, искуством и способностима и призна му сва права на рад и на основу рада, као и да му накнади трошкове парничног поступка, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од

укупно 211.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време, ради обављања послова ..., на основу Уговора о раду од 20.06.2012. године. Анексом уговора о раду од 01.12.2012. године, тужилац је премештен на послове ... које је обављао до престанка радног односа. Оспореним решењем туженог од 12.03.2015. године, тужиоцу је престао радни однос отказом уговора о раду, због непоштовања радне дисциплине, на основу одредби члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и члана 81. став 2. алинеја 6. Правилника о раду, који је био на снази. Из садржине образложења оспореног решења и изведених доказа, утврђено је да је тужиоцу стављено на терет да током периода од шест месеци није поштовао радну дисциплину, на начин што је каснио на посао, напуштао радно место и излазио из просторија туженог у току радног времена и то 07.09.2014. године, 16.09.2014. године, 23.09.2014. године, 18.11.2014. године, 23.11.2014. године, 14.12.2014. године и 26.12.2014. године, да је усмено упозорен да то више не чини надаље, али да је наставио да касни и после тога 14.01.2015. године, 17.01.2015. године, 18.01.2015. године, 22.01.2015. године, 27.01.2015. године, као и 31.01.2015. године, док се дана 25.01.2015. године и дана 08.02.2015. године није ни појавио на послу. Тужени је доставио извод из електронске евиденције о интервалима кашњења како у првој, тако и у другој смени, са образложењем да је пре отказа предузео све мере у смислу упозорења тужиоца како усмено, тако и писмено, имајући у виду да се ради о кадру који им је потребан, како би се избегла најтежа ситуација, што није урадило плодом, па је донео оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу. Тужилац је потврдио да јесте каснио и излазио с посла, да му јесу познате одредбе уговора о раду и правилник туженог у том делу, да је примио писано упозорење туженог пре отказа, да се није на исто изјаснио јер не би знао шта да напише, али да сматра да се радило о незнатном кашњењу. При том да му је изречена мера преоштра, јер је он напорно и вредно радио и мимо редовног радног времена, те да је један од разлога незаконитости оспореног акта и то што је исти донет 12.03.2015. године, у време док се налазио на боловању почев од 03.03.2015. године до 27.03.2015. године (тужба је поднета 07.05.2015. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду и да се обавезе тужени да

врати тужиоца на рад и радне задатке, на радном месту у складу са школском спремом, искуством и способностима и призна му сва права на раду и на основу рада.

У спору из радног односа, суд законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Наиме, како је утврђено да су тачне чињенице на којима је засновано оспорено решење и да је исто донето у складу са законом регулисаним поступком, имајући у виду да је доношењу оспореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, у смислу члана 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) и оспорено решење је донето на основу одредби члана 179. став 3. тачка 8. и члана 81. став 2. алинеја 6. Правилника о раду, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду је прописано да, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбом члана 81. став 2. алинеја 6. Правилника о раду туженог је прописано да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, због непоштовања радне дисциплине и то ако запослени касни на посао, без дозволе напусти место рада и/или изађе из пословних просторија послодавца у току трајања радног времена.

Према томе, како тужилац као запослени очигледно није поштовао радну дисциплину код туженог, имајући у виду да је у одређеном временском периоду каснио и то дана 14.01.2015, 17.01.2015, 18.01.2015, 22.01.2015, 27.01.2015. и 31.01.2015. године, као и да се дана 25.01.2015. и 08.02.2015. године, није појавио на послу, то је његово понашање такво да не може да настави рад код туженог, због чега је оспорено решење законито.

Како је одбијен тужбени захтев за поништај оспореног решења о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду, то је правилно и одбијен тужбени захтев за враћање тужиоца на рад код туженог.

При том, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане другостепене пресуде, да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић